

[Carsten Andersen]

Det erkendes jo også, at der er nogle problemer inden for det offentlige område, som skal løses, og vi ser tegn på nogle holdningsændringer i bemærkningerne til lovforslag nr. L 127 – jeg tillader mig at citere:

»... at de aftalte løn- og ansættelsesvilkår ikke i tilstrækkelig grad har været i stand til at rekruttere ansøgere uden for det offentlige.«

Underforstået, at det er chefstillingerne, der er problemer med. Men jeg tillader mig at tage det som en begyndende erkendelse af, at den er rivende gal i den offentlige sektor på løn- og ansættelsessiden. Lønnen er presset for langt ned.

Finansministerens cheffikserede personalepolitik har løsningen, nemlig ved, at den hidtidige overgrænse for løntillæg til åremålsansættelse ophæves. Udgiften hertil tages forlods af aftaleforhandlingerne i 1987 – hokus-pokus: løntillæg til de højstlønnede koster ikke noget, men den lavtlønnede tjenestemand – postbudet, portøren, betjenten – må se i øjnene, at finansministeren allerede er begyndt at bruge af 1987-lønpuljen. Hvad nu, hvis finansministeren ikke er finansminister i 1987, hvordan skal vi så klare den situation?

Vi kan godt støtte tanken om åremålsansættelse, men hvorfor skal det være forbeholdt dem højt på strå? Der kunne vel også være brug for nogen kreativitet i andre stillingslag. Hvorfor skal den stribe af stillinger på et lavere niveau, der ikke er varige ansættelser, ikke være åremålsansættelser? Dér kalder man dem blot »tjenestemandslignende« på daglejerniveau. Det er lidt af en skændsel, at vi, staten, folketinget, som arbejdsgivere vil være bekendt at holde store grupper i offentlig tjeneste på daglejevilkår, hvilket tjenestemandslignende ansættelser egentlig er udtryk for. Åremålsansættelse kunne være løsningen.

Jeg vil hæfte mig lidt ved de mundkurvsbestemmelser, som ministeren foreslår i forbindelse med opslag af stillinger og ved tjenestemand retten. Det er dog naivt at tro, at sådanne nye bestemmelser kan hindre dem, der ønsker at få noget at vide om, hvad der sker, i at få det; de skal såmænd nok få oplysningerne, men det er nogle musefældeklausele, som kan ramme dem, der træder ved siden af. Det er sagt, at det offentlige

lukker sig udadtil og åbner sig indadtil; det sker også her, og det er vi imod.

De eksisterende bestemmelser giver ikke den almindelige borger i dette land problemer. Det har stødt nogle på de stivede manchetter, at almenheden kunne se, at denne eller hin var ansøger til en stilling, men vi er nu bedre stillet ved at få at vide, hvem der søger, og hvem der bliver vraget.

Med hensyn til tys-tys i tjenestemand retten ville vi foretrække, at det var den anklagede, der kunne bestemme, om dørene skulle være åbne. Mange gange er det jo groteske sager, der køres i den standret, som tjenestemand retten er. Og nu skal antallet af dommere udvides. Jeg kunne fristes til at foreslå, at denne paragraf kom til at rumme mulighed for, at halvdelen af alle tjenestemænd kunne være dommere og dømme den anden halvdel, og så kunne de jo skiftes til at dømme hinanden. Det bliver jo fremtiden med den løn- og personalepolitik, der føres, og som ustandselig vil provokere offentligt ansatte til reaktioner, men offentligheden må altså ikke få at vide, hvad der foregår. Groteskheden fortsætter!

Denne tjenestemand ret skal nu også dømme tjenestemænd ansat af det grønlandske hjemmestyre. Jeg ved ikke, om det er en slags indtægtsgivende virksomhed, tjenestemand retten skal give sig af med som et led i moderniseringsprocessen. Ja men så kan vi jo også tage Skåne med, når nu vi er i gang med at udvide butikken, og det varer vel ikke længe, før ministeren vil til at fusionere med arbejdsretten. Ja, undskyld, at jeg lader fantasien spille, men hvor går grænsen, når ministeren nu begynder at blande tingene sammen?

Og så som den bitre mandel i denne tunge ris à l'amande kommer forslaget om genindførelse af stavnsbåndet. Når man ikke kan holde på sit personale med ordentlige løn- og ansættelsesvilkår, kan må jo sømme det fast. Det er egentlig det, der ligger i forslaget om, at tjenestemænd, der gennemgår en uddannelse, skal forpligtes til at blive i tjenesten i en vis periode efter endt uddannelse. Det er der selvfølgelig noget rigtigt i. Staten må sikre sig, at den får valuta for sine investeringer, men skal det være i lovtækt? Det må henføres til aftalestof. Hvis ministeren insisterer på, at det skal være lov, må de forskellige betingelser for stavnsbåndet også fremgå